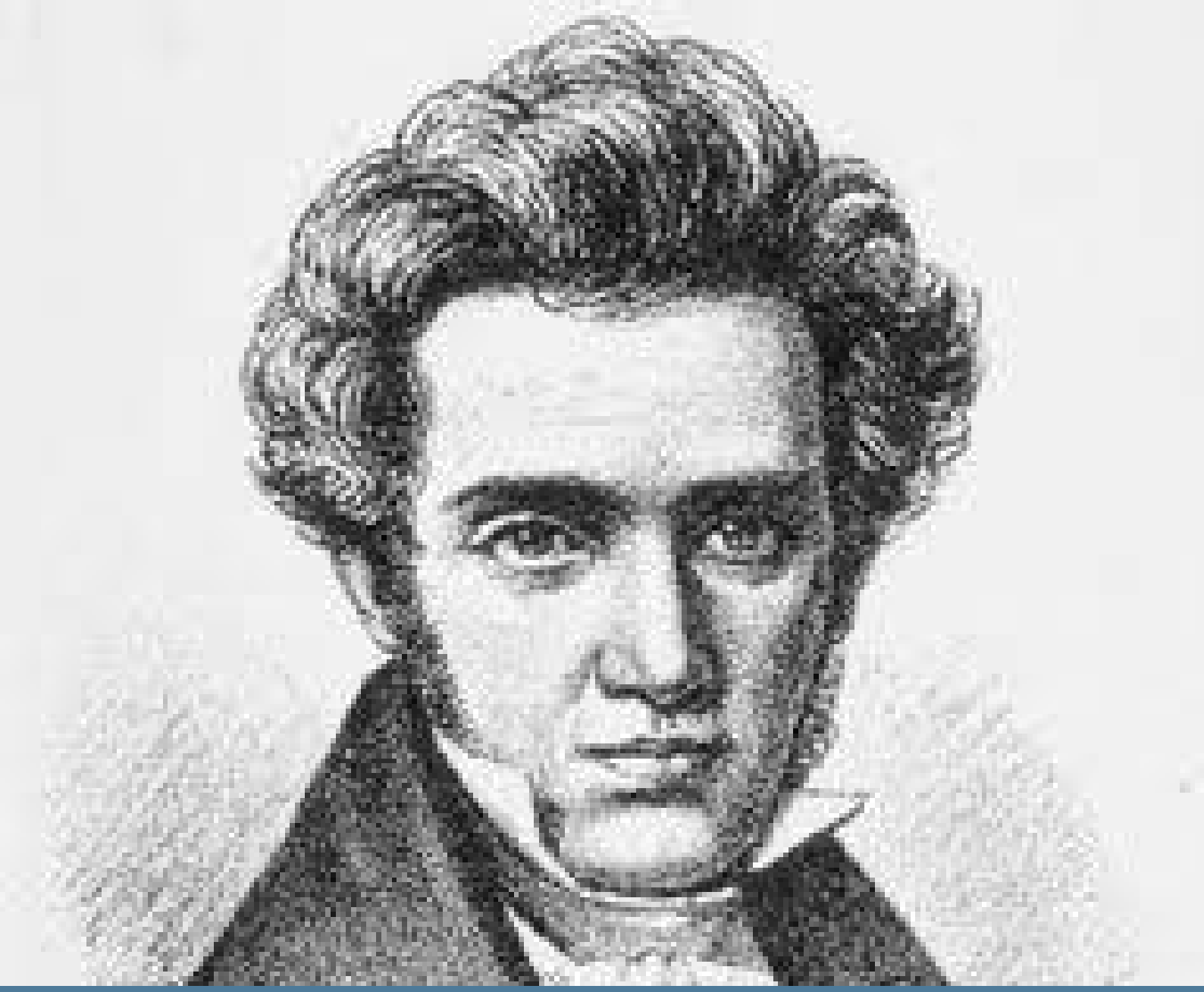

Søren Kierkegaard

PAPIRER

FORLOVELSEN

UDGIVNE FOR FRU REGINE SCHLEGEL

Af Raphael Meyer

SFA-89 2012

KIERKEGAARDSKE

PAPIRER

FORLOVELSEN

UDGIVNE FOR FRU REGINE SCHLEGEL

AF

RAPHAEL MEYER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN OG KRIST1ANIA
1904·

KIERKEGAARDSKE PAPIRER

FORLOVELSEN

SØREN KIERKEGAARD

TIL

REGINE OLSEN

1840—1841

Min Regine!.

Til

Vor egen lille Regine

S. K.

En saadan Streg under Ordet tjener til Efterretning For Sætteren om, at han skal spatiere det paagjeldende Ord. At spatiere betyder, at trække Ordene ud fra hinanden. Naar jeg derfor spatierer de ovenfor skrevne Ord, saa tænker jeg, at jeg skal trække dem saa langt ud, at en Sætter formodentlig vilde tabe **Taalmodigheden**, da han efter al Sandsynlighed ikke vilde komme til at sætte mere i sit Liv.

Din S. K.

Min Regine!

Hvor skjønt klæder et betydningsfuldt Blik et Ansigt, hvor fortryllende er et Øie, der forstaaer ethvert Vink? Det er som læste den Ene med Øinene, hvad den anden skrev med Øielaaget. Dog Øiet har sin Grændse, og Øielaagets **Skrift** kan paa Afstand ikke læses, den forstaaes kun nærved. Men hvor hurtig er ikke Tanken, naar den, som en **Piil** fra den spændte Bue, udsendes med det stemte Sinds hele Kraft, hvor sikkert træffer den ikke sin Gjenstand! **hvor let** og hvor skjønt hæver den sig ikke som Falken, svæver

over sin Gjenstand griber den fastholder den, saa Intet kan rive den fra den.

Det er i Eftersommeren, henimod Aften. — Det lille Vindue staaer aabent; Maanen qvæider, den overbyder sig selv i Glands, for at fordunkle det Speilbillede i Havet, der synes at overstraale den, næsten hørlig saa pragtfuld. Den blusser af Forbittrelse, skjuler sig i Skyen, Havet zittrer — Du sidder i Sophaen, Tankerne svæve vidt omkring, Øiet bindes ikke af Noget, kun i den vide Himmels Uendelighed hensvinde de uendelige Tanker, alt Mellemliggende er borte, det er som seglede Du i Luften. Og Du kalder de flygtige Tanker sammen, der vise Dig en Gjenstand, og hvis et Suk havde fremaddrivende Magt, hvis et Menneske var saa let saa ætherisk, at den indpressede Luft, der udstrømmer i et Suk, kunde føre ham afsted og jo hurtigere jo dybere Sukket var, — da vilde Du vel i samme Nu være hos mig.

— — — Men hvor hurtig er ikke Tanken, naar den som en Piil fra den spændte Bue, udsendes med det stemte Sinds hele Kraft, naar Længsel er Buestrængen, og en glad Forvisning den Arm, der spænder den, et usvigeligt Haab det Øie, der tager Sigte.

Hermed følger en Hieroglyph; man vil paastaae at det er en Rosenkrands, dog at der ikke saa meget er Hentydning til Blomsten som til den, Krandsen, og den stille Høitidelighed, med hvilken dens Eier pleier at lade den Leed for Leed gaa igjennem sin Haand og nævne Navnet.

Din S. K.

Min Regine!

Nu har jeg læst saa Meget af Plato om Kjærlighed, og dog er der en Lovtale over den, jeg sætter mere Priis paa end summa summarum af alle Concurrenternes ved Gjestebudet[1], eller rettere der [er] en Kjærlighed, som jeg vil holde en Lovtale over, vel ikke ved et Gjestebud, men i Nattens Stilhed, naar Alle sove, eller midt i den støiende Larm, naar Ingen forstaaer mig. — I Midnattens Stilhed; thi Dagen begynder jo med Midnat, og ved Midnat vaagnede jeg, og Timerne bleve mig lange, thi hvad er hurtigt som Kjærlighed. Kjærlighed er det Hurtigste af Alt, hurtigere end sig selv.

Zwei Musikanten ziehn daher
Vom Wald aus weiter Ferne,
Der eine ist verliebt gar sehr,
Der andre wär' es gerne.[2]

Hvad her er adskilt i to, det Forener Kjærligheden i Een, han er paa eengang forelsket og dog ønsker han bestandig at være det, en Uro en Higen en Længsel gjør at han i ethvert Øieblik ønsker at være det han i samme Øieblik er. Den overbyder bestandig sig selv, uagtet den anden, der byder er den selv, og den forsaavidt er ene om Budet. I en salig Utaalmodighed byder den stedse høiere og høiere, Fordi Besiddelsen af det, der er dens Gjenstand er incommensurabel For enhver Værdie. Som hiin Kjøbmand[3] sælger den Alt For at kjøbe den Ager, hvori den kostelige Perle laae, og ønsker bestandig at eie Mere For at betale den dyrere. Ligesom Kjøbmanden hver Gang han betragter sin Skat, sukker ved sig selv: hvorFor blev ikke

[1]) Platons Dialog af dette Navn.
[2]) J. v. Eichendorff, Ausgewählte Werke I, 21: Vor der Stadt.
[3]) Matth. Ev. 13, 46.

hele Verden min Eiendom for at jeg kunde give den bort for at erhverve den Skat, jeg eier, saaledes besidder Kjærligheden aldrig sin Gjenstand død og magtesløs, men stræber at erhverve i ethvert Øieblik hvad den i samme nu besidder. Den siger ikke: nu er jeg sikker nu vil jeg slaae mig til Ro, den løber bestandig, hurtigere end alt Andet, thi den løber sig selv forbi. Men denne Hasten, denne Ilen, denne Uro, denne Længsel, denne Ønsken, hvad er det Andet end Kjærlighedens Magt til at uddrive af Glemsel, af Sløvhed — af Døden. Og hvad vilde selv Himlens Salighed være uden Ønsker, uden Ønsket om at besidde den; thi det er kun den nøkterne Forstand, der mener, at det er taabeligt at ønske hvad man har. Men dette Ønske er ogsaa vel høirøstet og hvidskende efter Omstændigheden men aldrig mangetunget, thi hvis jeg turde ønske, da veed jeg vel hvad jeg vilde ønske, og hvis jeg turde ønske 7 Ting, da havde jeg dog kun 1 Ønske, uagtet jeg med Glæde vilde ønske det 7 Gange, om jeg end vidste, at det var opfyldt ved den første Gang. Og dette Ønske er det samme som det, der er min fuldeste Overbeviisning: at hverken Død, ei heller Liv, ei heller Engle, ei heller Fyrstendømmer, ei heller Magter, ei heller det Nærværende, ei heller det Tilkommende, ei heller det Høie, ei heller det Dybe, ei heller nogen anden Skabning[1] maa kunne rive mig bort fra Dig eller Dig fra mig.

Die stehn alihier im kaiten Wind
Und singen schön und géigen:
Ob nicht ein süssverträumtes* Kind
Am Fenster sich wollt' zeigen?[2]

Din S. K.

[1]) Paulus Brev til de Romere 8, 38—39.
[2]) Det anførte Sted hos Eichendorff.